

עושות במלאכה: קראפטיביזם קהילתי נשי

אוצרים: אפרת פרידנזון־הריסון וד"ר צבי אורגד

שליטה במבט שלי

"שליטה במבט שלי" הוא פרויקט שיזמה דנה שלמון, תרפיסטית באומנות ופעילה חברתית בשיתוף קהילה של נשים נפגעות תקיפה מינית, אשר הכירו ברשת החברתית ונפגשו בזום ליצירת קראפט דיגיטלי - מעשה שתי וערב של צילום. הפרויקט כלל כתיבה של סיפור חזותי דרך צילומים. עשייה זו נועדה לחבר ולנתק שוב ושוב את המציאות מהחוויה הקשה ואת החוויה מהמציאות העכשווית עד להפנמת העיבוד של הגוף והנפש. זוהי עשייה של פירוק והרכבה הכוללת שעות ארוכות של חיבור, ניתוק, פירוק, ניתוח, מחיקה, התרה מהתוקפן ובעיקר עיסוק חיובי באריגה דיגיטלית ועיבוד יצירתי של חוויה חדשה ומרגשת. הפעילות האמנותית תרמה לגיבוש של קבוצה שהבדידות היא חלק ממנה. אירוע של פגיעה יוצר חלל בסיפור החיים, בנרטיב היוזואלי, קטיעה של הרצף, עצמיות מחוררת, חורים בזיכרון ותחושה של חוסר שליטה וחוסר אונים. הצילום ועיבוד הצילומים מעניק חיבור מחדש לזמן שקפא, בתמונה הממחישה את השיתוק, מניע את הרגשות השותקים, ומסייע ליציאה מתקיעות גופנית ונפשית. "הקבוצה עזרה לי לעשות בדק בית בנושא של גבולות, לקבל אומץ להציג את עצמי, לקבל קצת ביטחון, למצוא דרכים אחרות להרגיע את הצפת הרגשות על ידי משימות צילום" העבודה דרך הצילום ועיבוד התמונות יוצרת מקום קבוצתי מחזק ותומך, זרימה של יצירתיות בין הנשים ורוח חיים קשה וכואבת יחד עם יצירתיות *being + doing*, ויחד איתה מאפשרת להרגיש את מה שלא רצינו לתקף, לדעת, לזכור, לספר במילים, ולנסות לאחות את הזיכרון ואת התוצאה. המעבר בין הצילום, העיבוד ומרחב הביניים בין האישה לבין המצלמה מגמיש את התקוע, מדגיש את החוויה, מעניק משמעות לדברים שאין להם מילים, מספק כלים להתמודד, ולחבר ויזואליה לתחושה ותחושה לויזואליה. התוצאה של העיבוד מייצגת את הביטוי העצמי ללא צורך בתיקוף מילולי, מפחיתה את הפגיעות העצמיות (חיתוך עצמי) ומעוררת רגיעה ביתית.